

Η ΓΚΟΥΕΝΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΤΙ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

STEPHEN
KING

RICHARD
CHIZMAR

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ και τον Ρίτσαρντ Τσίζμαρ

«Ο Κινγκ είναι ο αδιαμφισβήτητος δεξιότεχνης της αγωνίας και του τρόμου.»

–The Washington Post

«Ο τρόπος με τον οποίο ο Τσίζμαρ προκαλεί φόβο στα διηγήματά του, με έναν τόνο οδύνης και ευγένειας, τα καθιστά αλησμόνητα.»

–Library Journal

«Ο Στίβεν Κινγκ είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–Guardian

«Η φαντασία και το αφηγηματικό ταλέντο του Στίβεν Κινγκ είναι κυριολεκτικά αστείρευτα.»

–Daily Mail

«Ο Στίβεν Κινγκ και ο Ρίτσαρντ Τσίζμαρ, αν και έχουν διαφορετικά στιλ γραφής, όταν συνδυάζουν τις τεχνικές τους το αποτέλεσμα είναι απλά απολαυστικό.»

–Sechrest Things

1

Υπάρχουν τρεις τρόποι για να ανέβει κανείς στο Καστλ Βιου από το Καστλ Ροκ: από την Εθνική 117, από την οδό Πλέζαντ και από τη Σκάλα της Αυτοκτονίας. Κάθε μέρα φέτος το καλοκαίρι –ναι, ακόμα και τις Κυριακές– η δωδεκάχρονη Γκουέντι Πίτερσον πηγαίνει από τα σκαλοπάτια, που είναι βιδωμένα με γερά (αν και σκουριασμένα από το πέρασμα του χρόνου) σιδερένια μπουλόνια και ανεβαίνουν με ζιγκ ζαγκ την πλαγιά του γκρεμού. Κάνει τα πρώτα εκατό σε ρυθμό βάδην, τη δεύτερη εκατοντάδα σε χαλαρό τροχάδην και μετά ζορίζει τον εαυτό της να ανέβει τρέχοντας τα υπόλοιπα εκατόν πέντε, χιμώντας –όπως θα έλεγε ο πατέρας της– σαν βολίδα για την κορυφή. Στην κορυφή, διπλώνεται στα δυο, αναψοκοκκινισμένη, πιάνοντας σφιχτά τα γόνατά της, με ιδρωμένες τούφες μαλλιών στα μάγουλά της (πάντα ξεφεύγουν από την αλογοουρά στο τελευταίο σπριντ, όσο σφιχτά και αν τη δέσει) και ξεφυσώντας σαν γέρικο άλογο. Παρ’ όλα αυτά, υπάρχει μια κάποια βελτίωση. Όταν ορθώνει την πλάτη της και

κοιτάζει ευθεία κάτω το σώμα της, βλέπει τις μύτες των αθλητικών παπουτσιών της. Που δεν τις έβλεπε τον Ιούνιο, την τελευταία μέρα του σχολείου, που ήταν και η τελευταία μέρα της Γκουέντι στο Δημοτικό Σχολείο Καστλ Ροκ.

Το μπλουζάκι της έχει κολλήσει στο κορμί της από τον ιδρώτα, αλλά γενικά αισθάνεται πολύ καλά. Τον Ιούνιο νόμιζε πως θα πέθαινε από καρδιακή προσβολή κάθε φορά που έφτανε στην κορυφή. Σε κοντινή απόσταση ακούει τις φωνές των παιδιών στην παιδική χαρά. Από λίγο μακρύτερα έρχεται το κουδούνισμα αλουμινένιου ρόπαλου μπέιζμπολ που χτυπάει την μπάλα, καθώς τα αγόρια της ομάδας του λυκείου προπονούνται για τον φιλανθρωπικό αγώνα της Ημέρας των Εργατών.

Η Γκουέντι σκουπίζει τα γυαλιά της με το μαντίλι που έχει στην τσέπη του σορτς της γι' αυτόν τον σκοπό, όταν κάποιος τής μιλάει. «Γεια σου, κοπελιά. Έλα εδώ μια στιγμή. Πρέπει να κάνουμε μια κουβέντα, εσύ κι εγώ.»

Η Γκουέντι φοράει τα γυαλιά της και ο θολός κόσμος γύρω φαίνεται πάλι καθαρά. Σ' ένα παγκάκι στη σκιά, κοντά στο χαλικόστρωτο μονοπάτι που οδηγεί από τα σκαλοπάτια στο Πάρκο Αναψυχής Καστλ Βιου, κάθεται ένας άντρας με μαύρο τζιν, μαύρο σακάκι κοστουμιού και άσπρο πουκάμισο ξεκούμπωτο στον λαιμό. Στο κεφάλι του φοράει ένα ωραίο μαύρο καπελάκι. Θα έρθει καιρός που η Γκουέντι θα βλέπει εφιάλτες μ' αυτό το καπέλο.

Ο άντρας αυτός βρίσκεται στο ίδιο παγκάκι κάθε μέρα αυτή την εβδομάδα, διαβάζοντας πάντα το ίδιο βιβλίο (*Το Ουράνιο Τόξο της Βαρύτητας*· είναι χοντρό και δείχνει πολύ κουραστικό), αλλά ποτέ δεν της έχει πει λέξη μέχρι σήμερα. Η Γκουέντι τον παρατηρεί βαριεστημένα.

«Δεν κάνει να μιλάω με αγνώστους.»

«Καλή συμβουλή.» Ο άντρας είναι σχεδόν στην ηλικία του πατέρα της, δηλαδή τριάντα οχτώ, ή περίπου τόσο, και δείχνει συμπαθητικός, αλλά το ότι φοράει μαύρο σακάκι πρωί πρωί, Αύγουστο μήνα, με ζέστη, τον κατατάσσει στους πιθανούς ανώμαλους, με βάση το κριτήριο της Γκουέντι. «Συμβουλή της μητέρας σου, προφανώς, ναι;»

«Του πατέρα μου», λέει η Γκουέντι. Πρέπει αναγκαστικά να περάσει από μπροστά του για να φτάσει στην παιδική χαρά και, αν είναι πράγματι ανώμαλος ίσως δοκιμάσει να την αρπάξει, όμως η Γκουέντι δεν ανησυχεί και πολύ. Στο κάτω κάτω, είναι μέρα, στην παιδική χαρά που απέχει μόλις δύο βήματα έχει ένα σωρό κόσμο κι αυτή έχει ξελαχανιάσει.

«Αφού είναι έτσι», λέει ο άντρας με το μαύρο σακάκι, «να συστηθώ. Είμαι ο Ρίτσαρντ Φάρις. Κι εσύ είσαι η...»

Η Γκουέντι διστάζει, ύστερα σκέφτεται, τι θα πάθω; «Γκουέντι Πίτερσον.»

«Εντάξει τώρα; Γνωριζόμαστε.»

Η Γκουέντι κουνάει αρνητικά το κεφάλι. «Τα ονόματα δεν είναι γνωριμία.»

Ο άντρας ρίχνει πίσω το κεφάλι του και γελάει. Είναι πολύ γοητευτικός έτσι όπως το κάνει, αυθόρμητα και με τόσο καλή διάθεση, και η Γκουέντι χαμογελάει άθελά της. Κρατάει τις αποστάσεις της, παρ' όλα αυτά.

Ο άντρας τεντώνει το δάχτυλο του και την πυροβολεί: μπανγκ! «Καλό. Γκουέντι, είσαι καλή. Αλήθεια, τι όνομα είναι αυτό; Γκουέντι;»

«Συνδυασμός. Ο πατέρας μου ήθελε το Γκουέντολιν –έτσι έλεγαν τη γιαγιά του– και η μαμά μου το Γουέντι, από τον *Πίτερ Παν*. Οπότε συμβιβάστηκαν. Είστε σε διακοπές, κύριε Φάρις;» Είναι πολύ πιθανό· στο Μέιν βρίσκονται άλλωστε, και η Πολιτεία του Μέιν έχει αυτοανακηρυχτεί Τόπος Διακοπών. Το γράφει μέχρι και στις πινακίδες των αυτοκινήτων της.

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Ταξιδεύω σε διάφορα μέρη. Στο Μίσιγκαν τη μια εβδομάδα, στη Φλόριδα την άλλη, μετά μπορεί να πεταχτώ στο Κόνεϊ Άιλαντ για μια καυτερή πίτσα και μια κούρσα με τον Κυκλώνα, το ονομαστό ιστορικό τρενάκι του Λούνα Παρκ του Κόνεϊ Άιλαντ. Είμαι αυτό που λένε περιπλανώμενος, περιπολώ την Αμερική. Έχω στον νου μου συγκεκριμένα άτομα και επιστρέφω μία στο τόσο να δω πώς τα πάνε.»

Κλινκ, κάνει το ρόπαλο στο γήπεδο πίσω από την παιδική χαρά και ακούγονται ζητωκραυγές.

«Χάρηκα που τα είπαμε, κύριε Φάρις, αλλά ειλικρινά πρέπει να...»

«Μείνε λίγο ακόμα. Βλέπεις, είσαι ένα από τα άτομα που έχω στον νου μου τον τελευταίο καιρό.»

Αυτό θα έπρεπε να ακουστεί ύπουλο (και ακούγεται λιγάκι), αλλά ο άντρας είναι χαμογελαστός, του έμεινε το χαμόγελο απ' όταν γελούσε λίγο πριν, τα μάτια του είναι ζωηρά και αν είναι ο Τσέστερ ο Παιδεραστής, ο ήρωας των κόμικς, ξέρει να το κρύβει καλά. Πράγμα που κάνουν, υποθέτει η Γκουέντι, οι καλύτεροι του είδους. Πέρνα στο σαλονάκι μου, είπε η αράχνη στη μύγα.¹

«Έχω μια θεωρία για σένα, δεσποινίς Γκουέντι Πίτερσον. Η οποία διαμορφώθηκε, όπως όλες οι καλύτερες θεωρίες, μετά από προσεκτική παρατήρηση. Θέλεις να την ακούσεις;»

«Ναι, ίσως.»

«Πρόσεξα ότι είσαι λίγο παχουλή.»

Ίσως βλέπει ότι η Γκουέντι κλείνεται ξανά όταν ακούει αυτή τη λέξη, γιατί σηκώνει το χέρι του και κουνάει το κεφάλι σαν να θέλει να της πει *στάσου, μη βιάζεσαι*.

«Δεν αποκλείεται να νομίζεις ότι είσαι χοντρή, γιατί στη χώρα μας τα κορίτσια και οι γυναίκες έχουν περίεργες ιδέες για την εμφάνισή τους. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης... ξέρεις τι εννοώ λέγοντας μέσα μαζικής ενημέρωσης;»

«Φυσικά. Εφημερίδες, τηλεόραση, *Time* και *Newsweek*.»

«Ακριβώς. Το βρήκες. Λοιπόν, τα μίντια λένε: “Κορίτσια, μπορείτε να γίνετε ό,τι θέλετε στον θαυμαστό και-

¹ Σ.τ.Μ.: Στίχος από το ποίημα «The Spider and the Fly» της Μέρι Χόουιτ.

νούριο κόσμο της ισότητας, αρκεί να μπορείτε να δείτε τα δάχτυλα των ποδιών σας όταν σταθείτε με το κορμί ολόισιο και κοιτάξετε ευθεία κάτω”.»

Όντως με παρακολουθεί, σκέφτεται η Γκουέντι, γιατί αυτό κάνω κάθε μέρα όταν φτάνω στην κορυφή. Κοκκινίζει. Δεν μπορεί να το αποφύγει, μα το κοκκίνισμα είναι η επιφάνεια. Από κάτω κρύβεται κάτι σαν προκλητική περιφρόνηση, ένα ε, και; Αυτό την έκανε να ανεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά στην αρχή. Αυτό και ο Φράνκι Στόουν.

«Η θεωρία μου είναι ότι κάποιος σε κορόιδεψε για το βάρος σου ή για την εμφάνισή σου ή και για τα δύο, και αποφάσισες να λύσεις το πρόβλημα μόνη σου. Έπεσα μέσα; Αν όχι στο κέντρο, έπεσα κάπου μέσα στον στόχο τουλάχιστον;»

Ίσως επειδή είναι ξένος, η Γκουέντι βρίσκει την άνεση να του πει εκείνο που δεν έχει εμπιστευτεί σε κανέναν από τους γονείς της. Ή ίσως είναι τα γαλανά του μάτια, γεμάτα περιέργεια και ενδιαφέρον, αλλά χωρίς κακία μέσα τους –απ’ όσο μπορεί να διακρίνει έστω. «Ένα αγόρι στο σχολείο, ο Φράνκι Στόουν, άρχισε να με φωνάζει Γκουντγιάρ. Ξέρετε, από το...»

«Το διαφημιστικό αερόστατο της Goodyear. Ναι, το έχω δει το αερόστατο της Goodyear.»

«Α-χα. Αυτό. Ο Φράνκι είναι σιχαμένος.» Η Γκουέντι σκέφτεται να περιγράψει στον ξένο πώς κοκορεύεται ο Φράνκι τριγυρίζοντας στην παιδική χαρά και τραγουδώντας ρυθμικά, *Είμαι ο Φράνκι, γουστάρω το χασίσι!//*

Έχω σαράντα πόντους στύση! αλλά αποφασίζει να μην το πει.

«Ύστερα άρχισαν και μερικά ακόμη αγόρια να με φωνάζουν έτσι, κι ύστερα το άρπαξαν και κάτι κορίτσια. Όχι οι φίλες μου, κάποια άλλα κορίτσια. Της έκτης τάξης. Τον άλλο μήνα θα πάω γυμνάσιο και... τέλος πάντων...»

«Αποφάσισες ότι δεν πρέπει ν' αφήσεις να σε ακολουθήσει και εκεί το παρατσούκλι», της λέει ο κύριος Ρίτσαρντ Φάρις. «Μάλιστα. Θα ρίξεις κι άλλο ύψος, να το ξέρεις.» Την κοιτάζει από πάνω μέχρι κάτω, αλλά όχι με τρόπο χυδαίο. Μάλλον επιστημονικό. «Υπολογίζω ότι θα φτάσεις γύρω στο ένα κι ογδόντα. Πολύ ψηλή, για κορίτσι.»

«Άρχισα ήδη να ψηλώνω», λέει η Γκουέντι, «αλλά δεν θα κάτσω να περιμένω.»

«Σε όλα, όπως το φανταζόμουν», λέει ο Φάρις. «Μην περιμένεις, μην κλαις τη μοίρα σου, πιάσε τον ταύρο απ' τα κέρατα. Επάνω του. Αξιοθαύμαστο. Να γιατί ήθελα να σε γνωρίσω.»

«Χάρηκα που τα είπαμε, κύριε Φάρις, μα τώρα πρέπει να φύγω.»

«Όχι. Πρέπει να μείνεις εδώ που είσαι.» Ο άντρας δεν χαμογελάει πια. Το πρόσωπό του είναι αυστηρό και τα γαλανά του μάτια φαίνονται γκριζα. Το καπελάκι ρίχνει στο μέτωπό του μια λεπτή γραμμή σκιάς, σαν τατουάζ. «Έχω κάτι για σένα. Ένα δώρο. Επειδή εσύ είσαι η εκλεκτή.»

«Δεν παίρνω πράγματα από ξένους», λέει η Γκουέντι. Τώρα φοβάται λίγο. Ίσως παραπάνω από λίγο.

«Τα ονόματα δεν είναι γνωριμία. Εδώ συμφωνώ μαζί σου, αλλά δεν είμαστε ξένοι εσύ κι εγώ. Σε ξέρω και ξέρω ότι αυτό που έχω είναι φτιαγμένο για κάποια σαν εσένα. Κάποια που είναι νέα και πατάει γερά στα πόδια της. Σε διαισθάνθηκα, Γκουέντι, πολύ πριν σε δω. Και να σε.» Τραβιέται στην άκρη και χτυπάει μαλακά το παγκάκι με την παλάμη του. «Έλα κάθισε δίπλα μου.»

Η Γκουέντι πηγαίνει στο παγκάκι, νιώθοντας σαν να κινείται μέσα σε όνειρο. «Είστε... Κύριε Φάρις, μήπως έχετε σκοπό να με πειράξετε;»

Ο άντρας χαμογελάει. «Να σε αρπάξω, εννοείς; Να σε σύρω στους θάμνους και να σου κάνω κακά πράγματα;» Δείχνει προς την απέναντι πλευρά του μονοπατιού και γύρω στα δεκαπέντε μέτρα πιο πάνω. Εκεί, καμιά τριανταριά παιδιά, με ίδια μπλουζάκια που γράφουν όλα Ημερήσια Κατασκήνωση Καστλ Ροκ, παίζουν στις τσουλήθρες, στις κούνιες και στα μονόζυγα υπό την επίβλεψη τεσσάρων ομαδαρχών. «Δεν νομίζω πως θα τη γλίστωνα, εσύ τι λες; Άλλωστε δεν με ενδιαφέρουν σεξουαλικά τα κοριτσάκια. Δεν με ενδιαφέρουν καθόλου, κατά κανόνα, αλλά, όπως είπα ήδη –ή άφησα να εννοηθεί, έστω– εσύ είσαι ιδιαίτερη. Κάθισε κάτω τώρα.»

Η Γκουέντι κάθεται. Ο ιδρώτας που καλύπτει το σώμα της έχει κρυώσει. Της περνάει από το μυαλό ότι, παρά τα ωραία λόγια, ο ξένος θα προσπαθήσει τώρα

να τη φιλήσει και σκασίλα του για τα παιδάκια της κατασκλήνωσης και τους έφηβους ομαδάρχες τους λίγο πιο πάνω. Αλλά δεν το κάνει. Απλώνει το χέρι του κάτω από το παγκάκι και πιάνει έναν σάκο από καραβόπανο που κλείνει με κορδόνι στο επάνω μέρος. Τον ανοίγει χαλαρώνοντας το κορδόνι και βγάζει από μέσα ένα όμορφο κουτί από μαόνι, ένα σκούρο καφετί ξύλο τόσο γυαλιστερό, που η Γκουέντι βλέπει μικρές κοκκινωπές λάμψεις στο φινίρισμά του. Το κουτί έχει μήκος περίπου σαράντα εκατοστά, φάρδος περίπου τριάντα και σχεδόν δεκαπέντε ύψος. Η Γκουέντι το θέλει, το θέλει από την πρώτη στιγμή, και όχι μόνο επειδή είναι ωραίο αντικείμενο. Το θέλει γιατί είναι δικό της. Σαν κάτι αληθινά πολύτιμο, κάτι πολύ αγαπημένο και από τόσο παλιά χαμένο που είχε σχεδόν ξεχαστεί και τώρα βρέθηκε ξανά. Σαν κάτι που της ανήκε σε μια άλλη ζωή, όπου ήταν πριγκίπισσα ή κάτι τέτοιο.

«Τι είναι αυτό;» ρωτάει με σιγανή φωνούλα.

«Ένα κουτί κουμπιών. Το δικό σου κουτί. Κοίτα.»

Ο άντρας γέρνει το κουτί για να μπορέσει η Γκουέντι να δει τα μικρά κουμπιά στην επάνω πλευρά του, έξι κουμπιά σε τρεις σειρές ανά ζεύγη, συν από ένα στα πλάγια. Σύνολο οχτώ. Τα ζεύγη έχουν τα εξής χρώματα: ανοιχτό πράσινο και σκούρο πράσινο, κίτρινο και πορτοκαλί, μπλε και βιολετί. Το ένα από τα πλαϊνά κουμπιά είναι κόκκινο. Το άλλο μαύρο. Υπάρχει επίσης ένας μικρός μοχλός σε κάθε μία από τις άκρες του κουτιού και κάτι σαν σχισμή για κέρματα στο κέντρο.

«Τα κουμπιά πατιούνται πολύ δύσκολα», λέει ο Φάρις. «Πρέπει να τα πιέσεις με τον αντίχειρα και να βάλεις πολλή δύναμη. Πράγμα που είναι για καλό, πίστεψέ με. Δεν θα ήθελες να κάνεις κανένα λάθος μ' αυτά τα κουμπιά, ω όχι. Ιδίως με το μαύρο.»

Η Γκουέντι είχε ξεχαστεί, δεν φοβόταν πια τον κύριο Φάρις. Έχει μαγευτεί από το κουτί, έτσι όταν της το δίνει, το δέχεται. Νόμιζε πως θα ήταν βαρύ –το μαόνι είναι βαρύ ξύλο άλλωστε, κι εκτός απ' αυτό, ποιος ξέρει τι άλλο υπάρχει μέσα στο κουτί– αλλά δεν είναι. Θα μπορούσε να το παίζει πάνω κάτω στα ακροδάχτυλά της. Σέρνει την άκρη του δαχτύλου της στη λεία, ελαφρώς κυρτή επιφάνεια των κουμπιών και της φαίνεται σαν να φωτίζεται το δέρμα της από τα χρώματα.

«Γιατί; Τι κάνουν;»

«Για τα κουμπιά θα μιλήσουμε αργότερα. Τώρα δώσε προσοχή στους μοχλούς. Είναι πολύ πιο εύκολο να τραβήξεις τους μοχλούς απ' ό,τι να πατήσεις τα κουμπιά· αρκεί το μικρό σου δαχτυλάκι. Όταν τραβήξεις τον αριστερό μοχλό –αυτόν δίπλα στο κόκκινο κουμπί– το κουτί θα σου δώσει ένα σοκολατένιο ζωάκι.»

«Εγώ δεν...» αρχίζει να λέει η Γκουέντι.

«Ναι, ξέρω, εσύ δεν παίρνεις γλυκά από ξένους», λέει ο Φάρις στρέφοντας τα μάτια του ψηλά με έναν τρόπο που κάνει την Γκουέντι να γελάσει κακαριστά. «Ακόμα δεν το ξεπεράσαμε αυτό, Γκουέντι;»

«Άλλο ήθελα να πω. Δεν τρώω σοκολάτα, ήθελα να πω. Όχι φέτος το καλοκαίρι. Πώς θ' αδυνατίσω αν

τρώω γλυκά; Πιστέψτε με, άμα κάνω την αρχή, μετά είναι αδύνατο να σταματήσω. Και η σοκολάτα είναι το χειρότερό μου. Έχω κόλλημα με τη σοκολάτα.»

«Α, μα εδώ είναι το ωραίο με τα σοκολατάκια που σου δίνει αυτό το κουτί», λέει ο Ρίτσαρντ Φάρις. «Είναι μικρά, μικρά όσο οι καραμέλες ζελεδάκια, και πάρα πολύ γλυκά... αλλά όταν τρως ένα, μετά δεν θέλεις και δεύτερο. Θέλεις το φαγητό σου, μα όχι δεύτερη μερίδα. Και δεν θα θέλεις κανένα άλλο γλυκό. Ειδικά τις βραδινές λιχουδιές-καταστροφή για την περιφέρεια της μέσης σου.»

Η Γκουέντι, που μέχρι φέτος το καλοκαίρι είχε την τάση να φτιάχνει τοστ με άσπρο ψωμί, φιστικοβούτυρο και μαρσμέλοου μία ώρα πριν πάει για ύπνο, ξέρει ακριβώς για τι πράγμα μιλάει ο Φάρις. Ξέρει επίσης πως πάντα πεινάει σαν λύκος μετά το πρωινό τρέξιμο.

«Ακούγεται σαν κάποιο περίεργο διαιτητικό προϊόν», λέει. «Από εκείνα που σε κάνουν να φουσκώνεις κι έπειτα να κατουράς σαν τρελή. Μια φορά η γιαγιά μου δοκίμασε ένα τέτοιο και μετά από μια εβδομάδα αρρώστησε.»

«Όχι. Είναι απλή σοκολάτα. Αλλά αγνή. Όχι σαν αυτές του περιπτέρου. Δοκίμασε.»

Η Γκουέντι το σκέφτεται αλλά όχι για πολύ. Σκαλώνει το μικρό της δάχτυλο στον μοχλό –είναι μικρούτσικος για να τον χειριστεί με ένα από τα άλλα δάχτυλά της– και τον τραβάει. Η σχισμή στο κέντρο του κουτιού ανοίγει. Ένα στενό ξύλινο ραφάκι γλιστράει προς τα

έξω. Πάνω του βρίσκεται ένα σοκολατένιο λαγουδάκι, όχι μεγαλύτερο από καραμέλα ζελέ, έτσι όπως είπε ο κύριος Φάρις.

Η Γκουέντι το παίρνει και το κοιτάζει με θαυμασμό και απορία. «Ποπό! Δες τη γουνίτσα του. Τα αυτιά. Και τι γλυκά ματάκια.»

«Ναι», συμφωνεί ο κύριος Φάρις. «Όμορφο πράγμα, ε; Κάν' το μια μπουκιά τώρα! Γρήγορα!»

Η Γκουέντι το κάνει χωρίς να το σκεφτεί καν και μεμιάς γλύκα πλημμυρίζει το στόμα της. Έχει δίκιο ο κύριος Φάρις, ποτέ δεν έχει φάει σοκολάτα Hershey τόσο καλή. Δεν θυμάται να έχει δοκιμάσει ποτέ *τίποτα* τόσο καλό. Και η εξαίσια γεύση δεν είναι μόνο στο στόμα της· είναι σε ολόκληρο το κεφάλι της. Ενώ το σοκολατάκι λιώνει πάνω στη γλώσσα της, το ραφάκι τραβιέται από μόνο του πίσω και η σχισμή ξανακλείνει.

«Καλό;» ρωτάει ο κύριος Φάρις.

«Μμμ!» Είναι το μόνο που καταφέρνει να πει η Γκουέντι. Αν ήταν ένα συνηθισμένο γλύκισμα, τώρα η Γκουέντι θα έκανε σαν ποντίκι σε επιστημονικό εργαστήριο, τραβώντας τον μοχλό ξανά και ξανά μέχρι να τον σπάσει ή μέχρι να σταματήσει ο μηχανισμός να μοιράζει σοκολατάκια. Κι όμως δεν θέλει και δεύτερο. Και δεν νομίζει ότι θα σταματήσει για μια γρανίτα στο σνακ μπαρ στην άλλη άκρη της παιδικής χαράς. Δεν πεινάει πια καθόλου. Είναι...

«Ευχαριστημένη;» ρωτάει ο Φάρις.

«Ναι!» Με όλη τη σημασία της λέξης. Ποτέ άλλοτε δεν έχει ευχαριστηθεί κάτι τόσο πολύ ούτε καν το πο-

δήλατο που της έκαναν δώρο στα γενέθλιά της όταν έκλεισε τα εννιά.

«Ωραία. Αύριο μάλλον θα θελήσεις ακόμα ένα, και θα μπορείς να πάρεις αν θελήσεις, γιατί θα έχεις εσύ το κουτί. Είναι δικό σου, τουλάχιστον προσωρινά.»

«Πόσα σοκολατένια ζωάκια έχει μέσα;»

Αντί να απαντήσει στην ερώτησή της, ο Φάρις την προτρέπει να τραβήξει τον μοχλό στην άλλη μεριά του κουτιού.

«Αυτός δίνει άλλου είδους γλυκό;»

«Δοκίμασε και θα δεις.»

Η Γκουέντι λυγίζει το μικρό της δάχτυλο γύρω από τον μοχλό και τραβάει. Αυτή τη φορά, όταν βγαίνει από τη σχισμή, το ραφάκι έχει πάνω του ένα ασημένιο νόμισμα, τόσο μεγάλο και γυαλιστερό, που την κάνει να μισοκλείσει τα μάτια της κόντρα στο πρωινό φως του ήλιου που αντανακλάται στην επιφάνειά του. Η Γκουέντι παίρνει το νόμισμα, οπότε το ραφάκι γλιστράει αμέσως πίσω και μέσα στη σχισμή. Το νιώθει βαρύ όταν το ζυγίζει στην παλάμη της. Στη μία πλευρά του απεικονίζεται ένα γυναικείο κεφάλι σε προφίλ. Η γυναίκα φοράει κάτι σαν τιάρα. Κάτω από το γυναικείο κεφάλι υπάρχει ένα ημικύκλιο από ανάγλυφα άστρα, που διακόπτεται από τη χρονολογία: 1891. Και πάνω από το κεφάλι, οι λέξεις «E Pluribus Unum».

«Είναι ένα ασημένιο δολάριο Μόργκαν», λέει ο Φάρις, σε τόνο διάλεξης. «Σχεδόν μισή ουγκιά καθαρό ασήμι. Δημιούργημα του κυρίου Τζορτζ Μόργκαν, ο οποίος ήταν τριάντα ετών όταν χάραξε τη μορφή της

Άννας Γουίλες Γουίλιαμς, αρχόντισσας από τη Φιλαδέλφεια, για να διακοσμήσει τη μία όψη του νομίσματος, αυτή που ονομάζουμε “κορόνα”. Στην άλλη όψη, που την αποκαλούμε “γράμματα”, απεικονίζεται ο Αμερικανικός Αετός.»

«Όμορφο...» λέει ξέπνοα η Γκουέντι κι ύστερα –με μεγάλη απροθυμία– του το δίνει πίσω.

Ο Φάρις σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του και κουνάει αρνητικά το κεφάλι. «Δεν είναι δικό μου, Γκουέντι. Δικό σου είναι. Ό,τι βγαίνει από το κουτί είναι δικό σου –σοκολατάκια, νομίσματα– γιατί το κουτί είναι δικό σου. Παρεμπιπτόντως, η τρέχουσα νομισματική αξία αυτού του ασημένιου δολαρίου Μόργκαν είναι λίγο κάτω από εξακόσια δολάρια.»

«Δεν... δεν μπορώ να το κρατήσω», λέει η Γκουέντι. Η φωνή της ακούγεται μακρινή στα ίδια της τα αυτιά. Αισθάνεται (όπως και όταν πρωτάρχισε να ανεβαίνει τρέχοντας τη Σκάλα της Αυτοκτονίας πριν από δύο μήνες) σαν να είναι έτοιμη να λιποθυμήσει. «Δεν έκανα τίποτα για να το κερδίσω.»

«Θα κάνεις όμως.» Από την τσέπη του μαύρου σακακιού του ο Φάρις βγάζει ένα παλιομοδίτικο ρολόι τσέπης. Το ρολόι στέλνει κι άλλες ακτίνες ηλίου στα μάτια της Γκουέντι, μόνο που τώρα είναι χρυσές αντί για ασημένιες. Ο Φάρις ανοίγει με ένα τίναγμα το καπάκι του ρολογιού και συμβουλευεται τους δείκτες. Ύστερα ρίχνει ξανά το ρολόι στην τσέπη του. «Ο χρόνος μου είναι λίγος τώρα, γι’ αυτό κοίτα καλά τα κουμπιά και άκου προσεκτικά. Θα το κάνεις;»

«Ν-ναι.»

«Καταρχάς βάλε το ασημένιο δολάριο στην τσέπη σου. Σου αποσπά την προσοχή.»

Η Γκουέντι κάνει όπως της είπε. Το αισθάνεται πάνω στον μηρό της σαν έναν βαρύ κύκλο.

«Πόσες ήπειροι υπάρχουν στον κόσμο, Γκουέντι; Ξέρεις;»

«Εφτά», λέει η Γκουέντι. Το είχαν μάθει στην τρίτη δημοτικού ή στην τετάρτη.

«Ακριβώς. Αλλά εφόσον η Ανταρκτική είναι στην ουσία ακατοίκητη, δεν εκπροσωπείται εδώ... εκτός, φυσικά, από το μαύρο κουμπί και θα φτάσουμε και σ' αυτό.» Ο κύριος Φάρις αρχίζει να πατάει ανάλαφρα τη μία μετά την άλλη τις κυρτές επιφάνειες των κουμπιών που στέκονται ανά ζεύγη. «Ανοιχτό πράσινο: Ασία. Σκούρο πράσινο: Αφρική. Πορτοκαλί: Ευρώπη. Κίτρινο: Αυστραλία. Μπλε: Βόρεια Αμερική. Βιολετί: Νότια Αμερική. Με παρακολουθείς; Μπορείς να τα θυμηθείς;»

«Ναι.» Η Γκουέντι απαντά χωρίς δισταγμό. Η μνήμη της πάντα ήταν καλή και τώρα της μπαίνει η τρελή ιδέα ότι το εξαίσιο γλύκισμα που μόλις έφαγε ενισχύει την αυτοσυγκέντρωσή της. Μπορεί να μην καταλαβαίνει τι σημαίνουν όλα αυτά, αλλά αν θυμάται ποιο χρώμα αντιστοιχεί σε ποια ήπειρο; Απολύτως. «Και το κόκκινο; Τι είναι;»

«Ό,τι θελήσεις εσύ», λέει ο Φάρις, «Και σίγουρα θα θελήσεις κάτι· ο κάτοχος του κουτιού πάντα θέλει κάτι. Είναι φυσιολογικό. Η επιθυμία για γνώση και δράση είναι το βασικό χαρακτηριστικό του ανθρώπινου εί-

δους. Εξερεύνηση, Γκουέντι! Αρρώστια και θεραπεία μαζί!»

Δεν βρίσκομαι πια στο Καστλ Ροκ, σκέφτεται η Γκουέντι. Έχω μπει σ' ένα από εκείνα τα μέρη των βιβλίων που μου αρέσουν. Στο Οζ ή στη Νάρνια ή στο Χόμπιτον. Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό το πράγμα.

«Απλώς να θυμάσαι», συνεχίζει ο Φάρις, «ότι το κόκκινο κουμπί είναι το μόνο που μπορείς να χρησιμοποιήσεις πάνω από μία φορά.»

«Και το μαύρο;»

«Είναι τα πάντα», λέει ο Φάρις και σηκώνεται. «Όλο το πακέτο. Ο μεγάλος Μανιτού, όπως θα έλεγε ο πατέρας σου.»

Η Γκουέντι τον κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Ναι, έτσι λέει ο πατέρας της. «Πώς ξέρετε ότι ο πατέ...»

«Συγγνώμη που σε διακόπτω, μεγάλη αγένεια, αλλά στ' αλήθεια πρέπει να φύγω. Να προσέχεις το κουτί. Δίνει δώρα, όμως τα δώρα του είναι μικρή ανταμοιβή σε σχέση με την ευθύνη. Και να είσαι προσεκτική. Αν το βρουν οι γονείς σου θα κάνουν ερωτήσεις.»

«Αν θα κάνουν, λέει, Θεούλη μου...» λέει η Γκουέντι και βγάζει ένα ξέπνοο γέλιο σαν ψίθυρο. Νιώθει σαν να έφαγε γροθιά στο στομάχι. «Κύριε Φάρις, γιατί μου το δώσατε; Γιατί σ' εμένα;»

«Στον κόσμο μας υπάρχουν κρυμμένα», λέει ο Φάρις κοιτώντας την από όρθια θέση, «τεράστια αποθέματα όπλων που μπορούν να εξαφανίσουν κάθε ίχνος ζωής στον πλανήτη για ένα εκατομμύριο χρόνια. Οι άνθρωποι που τα έχουν υπ' ευθύνη τους το ίδιο πράγμα ανα-

ρωτιούνται καθημερινά. Σ' εσένα, επειδή ήσουν η καλύτερη επιλογή από όσες υπήρχαν στον συγκεκριμένο τόπο τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Πρόσεχε το κουτί. Σε συμβουλεύω να φροντίσεις να μην το βρει κανένας, όχι μόνο οι γονείς σου, μιας και οι άνθρωποι είναι περίεργοι. Όταν δουν έναν λεβιέ, θέλουν να τον τραβήξουν. Κι όταν δουν ένα κουμπί, θέλουν να το πατήσουν.»

«Μα τι θα συμβεί αν το κάνουν; Τι θα συμβεί αν εγώ το κάνω;»

Ο Ρίτσαρντ Φάρις απλώς χαμογελάει, κουνάει δεξιά αριστερά το κεφάλι του και αρχίζει να βαδίζει προς το χείλος του γκρεμού και την πινακίδα που γράφει: ΠΡΟΣΟΧΗ! **ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ** Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΕ ΠΑΙΔΙΑ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 10 ΕΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΤΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΕΝΗΛΙΚΟΥ! Ύστερα στρέφεται προς την Γκουέντι. «Αλήθεια! Γιατί τη λένε Σκάλα της Αυτοκτονίας, Γκουέντι;»

«Γιατί ένας άντρας πήδησε αποκεί και σκοτώθηκε γύρω στο 1934», λέει η Γκουέντι. Κρατάει το κουτί των κουμπιών στην αγκαλιά της. «Έπειτα πήδησε και σκοτώθηκε μια γυναίκα, πριν από τέσσερα πέντε χρόνια. Ο μπαμπάς μου λέει πως στο δημοτικό συμβούλιο συζητήθηκε η πρόταση να καταστρέψουν τη σκάλα, αλλά οι δημοτικοί σύμβουλοι είναι ρεπουμπλικάνοι και οι ρεπουμπλικάνοι σιχαίνονται τις αλλαγές. Έτσι λέει ο μπαμπάς μου, τέλος πάντων. Ένας απ' αυτούς είπε ότι η σκάλα είναι τουριστική ατραξιόν, που είναι, κατά κάποιον τρόπο, και ότι μία αυτοκτονία κάθε τριάντα πέντε χρόνια δεν είναι και τίποτα φοβερό. Αν οι αυτοκτο-

νίες γίνουν μόδα, είπε, το θέμα θα ξαναμπεί σε συζήτηση.»

Ο κύριος Φάρις χαμογελάει. «Αχ, αυτές οι μικρές πόλεις! Είναι τρέλα!»

«Απάντησα στην ερώτησή σας, απαντήστε κι εσείς στη δική μου! Τι θα συμβεί αν πατήσω ένα από τα κουμπιά; Αυτό για την Αφρική, παραδείγματος χάρη;» Και τη στιγμή που ο αντίχειράς της ακουμπάει το σκούρο πράσινο κουμπί, η Γκουέντι αισθάνεται μια παρόρμηση –όχι έντονη αλλά ούτε κι αμελητέα– να το πατήσει και να το ανακαλύψει από μόνη της.

Το μειδίαμα του Φάρις γίνεται πλατύ χαμόγελο. Όχι πολύ ωραίο, κατά τη γνώμη της Γκουέντι Πίτερσον. «Γιατί ρωτάς αφού το έχεις καταλάβει ήδη;»

Πριν προλάβει η Γκουέντι να πει λέξη, αυτός αρχίζει να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια. Μένει για λίγο καθισμένη στο παγκάκι, μετά σηκώνεται, τρέχει ως το σκουριασμένο σιδερένιο πλατύσκαλο και κοιτάζει κάτω. Παρότι ο χρόνος που πέρασε δεν είναι αρκετός για να έχει φτάσει ο κύριος Φάρις στο τέρμα της σκάλας –ούτε καν να το πλησιάσει– έχει εξαφανιστεί. Ή σχεδόν. Στα μισά της απόστασης, περίπου εκατόν πενήντα σκαλιά πιο κάτω, το ωραίο μαύρο καπελάκι του κείτεται σαν να το έχει παρατήσει ή σαν να του το έχει πάρει ο αέρας από το κεφάλι.

Η Γκουέντι επιστρέφει στο παγκάκι, βάζει το κουτί των κουμπιών –το *κουτί της*– στον πάνινο σάκο με το κορδόνι κι έπειτα κατεβαίνει τη σκάλα πιασμένη από το κάγκελο σε όλη την κάθοδο. Όταν φτάνει εκεί που βρί-

σκεται το στρογγυλό καπελάκι, σκέφτεται να σκύψει να το μαζέψει, αλλά αντί γι' αυτό το στέλνει με μια κλοτσιά στην απέναντι άκρη του σκαλοπατιού και το παρακολουθεί να πέφτει στο κενό και εντέλει να προσγειώνεται μέσα στα αγριόχορτα. Όταν η Γκουέντι ξανάρχεται εκεί, αργότερα την ίδια μέρα, το καπέλο έχει εξαφανιστεί.

Είναι 22 Αυγούστου του 1974.

Ελάτε... προσοχή στα σκαλιά...
η ανηφόρα είναι απότομη...

Μόλις φτάσατε στο Καστλ Ροκ του Μείν. Έχετε
ξανάρθει εδώ. Ξέρετε τις παράξενες ιστορίες
που κυκλοφορούν γι' αυτό το μέρος –Κούτσο, Στάσων πλάι μου,
Χρήσιμα αντικείμενα... Όμως δεν είχε ειπωθεί ποτέ μέχρι τώρα
η ιστορία για την Γκουνέντι και το κουτί.

Ο **Stephen King** μόλις επέστρεψε και υπογράφει,
μαζί με τον **Richard Chizmar**, μια ολοκαίνουργια νουβέλα,
βγαλμένη από την καρδιά του τρομακτικού,
γοητευτικού σύμπαντός του.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-781-4

9 789604 617814